

[Holmberg.]

turligvis melde sig. Egentlig mener jeg, det vil være det mest rigtige, men alligevel kan det godt være, vi skal dele det op på den måde, at last- og rutebiler får grænsen hævet fra 60 km til 75 km, eventuelt 70 km, og turistbiler såkaldt fri fart på samme måde som personbiler.

Der er ingen uheld med disse turistbiler, og når jeg nævner dem, er det, fordi vi jo alle ved, at de kører over de lange strækninger, at materiellet er i orden, at det drejer sig om dygtige chauffører, og at disse biler ikke bliver overbelastet — dette sidste kan man vel knap nok sige om rute- og lastbilerne. Hvad angår lastbilernes overbelastning, mener jeg, at det er en af de ting, der skal skrives ind over for, fordi det er med til at forringe færdselssikkerheden — men det må være politiets opgave.

Når jeg mener, at fartgrænsen på de 60 km virker modsat af, hvad vi tænkte os, da loven blev givet, vil jeg bl. a. motivere det med, at hvis de kører de 60, som vi gjorde tidligere, og andre kører 80-90 km — og dér ligger jo farten — så kommer overhalingerne, og her er vi ved den store årsag til de mange trafikulykker.

Jeg vil meget nødig have, at de bemærkninger, jeg her i al korthed har gjort, skal opfattes på den måde, at jeg ønsker, at folk nu skal køre betydeligt hurtigere. Det ønsker jeg slet ikke; jeg ønsker bare at føre loven à jour, så den kan overholdes. Jeg ønsker ikke, man skal køre uforsvarligt — naturligvis ikke; det, jeg har givet udtryk for, er måske ikke særlig populært, men det er noget, som jeg tror vi i længden ikke kommer uden om.

Til allersidst kun dette: jeg vil nødig være ubehagelig over for den højtærede justitsminister, men det kan godt være, at hvis vi havde haft en færdselsminister, der selv kunne køre en bil — ministeren har jo ikke kørekort — ville han have lyttet lidt mere til de færdselskyndige, der jo alle fraråder det foreliggende lovforslag.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): For så vidt angår den del af lovforslaget, som vedrører ansvarsforsikringen, har jeg forstået, at der stort set er enighed om, at disse bestemmelser bør gennemføres.

Der blev rejst enkelte spørgsmål i for-

bindelse med denne del af lovforslaget, spørgsmål, som vi kan drøfte i udvalget. Jeg ved i øjeblikket ikke, hvor stor præmieforhøjelsen bliver. Jeg har anmodet Assurandør-Societetet om oplysning derom, under den forudsætning, at dette forslag gennemføres, og når disse oplysninger foreligger, vil de tilgå udvalget.

Det ærede medlem hr. A. C. Normann og det ærede medlem hr. Gøting nævnte spørgsmålet om selvrisko. Jeg henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget dette punkt vedrørende. Jeg personlig mener ikke, det vil være rigtigt at gennemføre noget i den retning. Det ærede medlem hr. A. C. Normann gjorde det meget fikst ved at tale om de ungdommelige knallertkørere, som man skulle lægge et vist ansvar på. Det virker vel nok agitatorisk meget godt, men jeg tror, at den argumentation, der i bemærkningerne er anført mod selvrisko, og som støttes af sagkundskaben — nu og da støtter også jeg mig til de sagkyndige — må virke overbevisende på det ærede medlem.

Derimod kan man bestemt ikke sige, at de ærede ordførere har været venlige, for så vidt angår første del af lovforslaget. Jeg takker naturligvis det ærede medlem hr. Peter Ravn for den tilslutning, han gav, men jeg takker navnlig det ærede medlem, fordi han mindede mig om den udtalelse, jeg fremsatte under debatten i tinget i 1955.

Da diskuterede vi også dette spørgsmål. Der var af et mindretal stillet forslag om indførelse af hastighedsbegrænsning i tæt bebyggede områder. Jeg argumenterede mod dette forslag, og det faldt — såmænd ikke på grund af min argumentation, for den var lige så krampagtig, som flertallets er i dag; men det faldt altså. Det ærede medlem hr. Vagn Bro spurgte mig da: hvis nu gennemførelsen af denne lovgivning ikke fører til et fald i tallene, er man da villig til at tage spørgsmålet op igen? Dertil svarede jeg ja. Og jeg sagde direkte, at hvis den nye lov ikke førte til et fald i antallet af ulykker, måtte også problemet om hastighedsbegrænsning trænge sig på.

Det ærede medlem hr. Peter Ravn mindede om denne udtalelse. Jeg vedstår den, og jeg vil gerne forklare, hvorfor jeg siden 1955 har ændret opfattelse. På mig virker hele den argumentation, der i dag er anført mod dette forslag — og som er nøjagtig den